

לפי כל הסימונים, לא תרפה ארצות-חברות מלחצה על ישראל, כדי שזו לא תיזום שום פעולה צבאית נגד שכנותיה, כשזו מופיעה ההמיה. תמורת זאת יבטיחו האמריקאים לצמצם בשקט את היקף ההטייה עד למסגרת החלוקה שהוסכם עליה בתוכנית ג'ונסון. בישראל עצמה טרם נפלה ההכרעה, ולא ברור אם תשעה הממשלה לאזהרות אלה; ובמיקרה שלא, כיצד תתייחס לתפרון-כפוי של חלוקת המים.

לכאן או לכאן, מובא בחשבון כי שנת 1965 תהיה שנת-הכרעה.

לכאן או לכאן, מובא בחשבון כי שנת 1965 תהיה שנת-הכרעה.

על רקע הדיונים האלה, בדבר תגובה אפשרית לתוכנית ההטייה, יחריפו בשבועות הקרובים היחסים בין כמה מן המפלגות בישראל. בעיקר יורגש הדבר ביחסי מפ"ם ואחדות-העבודה.

מפ"ם תאשים בפירוש את אחדות-העבודה באקטיביזם מסוכן, וכמה ממנהיגי אף יוגדרו כיורשי הקו של משה דיין מפני מיבצע סיני.

תשמעו יותר ויותר על התוכנית לדחות את הבחירות

להסתדרות, או להקדים את מועד הבחירות ל-15 בנובמבר או שני הדרכים גם יחד.

השיקול היסודי ל-15 מערך מפא"י-אחדות העבודה קיימים סיי כיים להסגים טרם בים יותר בבחירות לכנסת מאשר בבחירות להסתדרות. שיי נוי סדר ההצבעה

ינצל יתרון פסיכוי לוגי זה להטבת תוצאות הבחירות הפועליות.

שיקול נוסף, שבשלב ראשון לא יוכה לפירוש החשש של כמה מותרים קי מפא"י, כי דויד בן-גוריון רוצה בכל זאת לשוב לראשות הממשלה. במיקרה זה ינסו מקורביו לפגוע במאמץ-הבחירות להסתדרות, ול-אחר הכשלוני יקימו זעקה, יקראו לבן-גוריון יון להתייצב בראש הרשימה לכנסת ול-הציל את המפלגה מפלה נוספת. דחיית הבחירות להסתדרות לא תותיר לבן-גוריון את הזמן הדרוש לביצוע התימרון, בין פירסום תוצאות ההצבעה לבין המועד האחרון להגשת רשימת המועמדים לכנסת.

מכל מקום, צפוי מאבק קשה בתוך ההסתדרות, נגד דחייה כלשהי של מועד הבחירות. נוסף למפלגות המיעוט, יתנגדו לכך גם מקורביו בן-גוריון, המהווים גוש רציני בוועד הפועל. ואילו מפ"ם, שהתנגדה עד כה עקרונית להוצאת בעיות מסוג זה אל מחוץ למסגרת תנועת הפועלים, עשויה אף לעיין בפנייה לבית-המשפט העליון, או להציע הצעת חוק לפיקוח ממלכתי על הבחירות להסתדרות.

שגריר ישראל בארגנטינה, יוסף אבידר, עשוי לשוב בקרוב לחיים הפוליטיים בישראל. אבידר שהה לא זמן אצל בני משפחתו בירושלים, ניצל את הזמן לשיחות עם כמה מאנשי הצמרת, החליט בעקבות כך לפרוש משרות החוץ. לא מן הנמנע שאבידר, המקובל על שני הפלגים במפא"י, אף יוצע כמזכיר המפלגה.

"חור בלבנה", סרטם המבריק של אורי זוהר ועמוס קינן, ייצג את ישראל בפסטיבל הסרטים בקאן. למרות ההתנגדות שנתעוררה בוועדה המוסמכת, בסענה כי הסרט הוא יוצא-דופן ונגוד את הקו המקובל של התעמולה הציונית, ואחרי שרוב אנשי-התרבות, שעימם נועצה הוועדה, הביעו דיעה חיובית, נתקבלה החלטה שהחשדה "לא תתנגד" למשלוח הסרט. נימוק חשוב: אין לישראל סרט אחר שאפשר לשלחו, מאחר שאי אפשר לשגר לקאן סרט שכבר הופיע בפסטיבל אחר, כמו סאלח שבת. אולם אין עדיין בטחון שמנהלי הפסטיבל אמנם יקבלו את הסרט.

(המשך מעמוד 8)

ארוך, העדיף את המזרח על המערב. על כל פנים, הוא ערך לאולברייט קבלת פנים ממדרגה ראשונה, הגיע עד לסף ההכרה הישמיית בגרמניה המזרחית.

מיקרופונים ותהליכים. כל זה העמיד את לודביג ארהארד במצב בלתי-נוסבל. בלאו הכי השתכנעו גרמנים רבים שהוא סמרטוט סרראופי (ראה בעולם). עסקות הנשק שלו עם ישראל — זכו לביקורת קטלנית. כניעתו למצריים זכתה לביקורת קטלנית עוד יותר.

היה עליו לעשות משהו. הוא לא העז לנתק את היחסים עם קאהיר — כי לכך התנגדו האמריקאים, הבריטים, ובעיקר ה-צרפתים, וגם אילי-ההון הגרמניים. לכן החליט השבוע, בהתקפה בלתי-צפויה של אימץ-לב, לכונן יחסים דיפלומטיים עם ישראל. הוא העמיד את מצריים בפני הבחירה לבלוע את הגלולה, או לנתק מצדה את היחסים עם בון.

השליח הגרמני המיוחד שהגיע השבוע לישראל הביא עימו הצעה פשוטה: כינון יחסים דיפלומטיים בון-ירושלים, הפסקת משלוחי הנשק, מתן תמורה כספית עבור ההומנות שהוסכם עליהן ושלא בוצעו.

מפת הרכש של הצבא הגרמני * תחתונים ומצפון רע

אשה חוקית. אין ספק כי ממשלת ישראל תסכים לכך, אחרי מליצות רבות. גם אין לה בריחה: יהיה זה מעשה איוולת עליון לוותר על כינון היחסים. כי ברור שזוהי הזדמנות חרפעמית: כי לא אהבת מרדכי הישראלי הביאה את בון לכך, אלא הרצון להעניש את המן המצרי. רצון זה לא יחזור שנית.

יתכן שהיה זה נעים יותר אילו הסכים הגבר הגרמני להעביר את ישראל ממעמד של פילגש למעמד אשה חוקית בנסיבות יפות יותר. אך גשים רבות למדו בעבר כי לא חשוב מדוע מוכן גבר להתחתן — חשובה הרבה יותר הכתובה עצמה.

נשיא מצריים לא הגיב עדיין בניתוק יחסיו עם בון. יתכן שהוא ממתיך להת-לטה ערבית מאוחדת, שלא קל יהיה ל-השיגה מול לחץ אמריקאי נגדי. ויתכן גם שאין לו עניין בניתוק גמור, שיצמצם את כושר-התמרון שלו.

* למטה מימין המשבצת של ישראל: תת-מקלעים ותחתונים.

** בין השאר פירסם השבועון הגרמני שטרן לא מברר מפה של אספקת ציוד לצבא הגרמני. במפה מופיעה ישראל כי מספקת. תת-מקלעים ותחתונים. במאמר נאמר כי את התחתונים והתת-מקלעים אפשר לקנות בגרמניה, וכי אין צורך לקשור רכש ציוד במצפון הגרמני הרע כלפי היהודים.

מפלגות

מחיר הנאמנות

בקרוב 500 חברי המפלגה הפרוגרסיבית לשעבר, שהתכנסו השבוע באולם בני-ברית בתל-אביב כדי להודיע על פרישתם מ-המפלגה הליברלית ועל הקמת המפלגה הליברלית העצמאית, לא בלט איש ב-נוכחותו. כל הנוכחים היו עסקני ומנהיגי הפרוגרסיבים מאז ומתמיד. לעומת זאת בלט אחד בהעדרו — מרדכי חיים שטרן, מנהל רסקו וחבר מועצת עיריית תל-אביב מטעם המפלגה הליברלית.

בימים האחרונים היה שטרן (51), יליד וינה ושומר מסורת, האיש הפעיל ביותר במפלגה הליברלית. בעוד שעסקני שני הפלגים היריבים כבר עסקו בהכנות שני מעשיות לפילוג, ניסה שטרן לתוך בני-הם, למנוע את הפילוג.

בשעת ההצבעה שנערכה לפני שלושה שבועות בהנהלת המפלגה הליברלית, על הקמת המערך הימני עם תנועת החרות, נעדר שטרן מהארץ. שוללי המערך צרפו את קולו לקולות השוללים. אולם חשבון זה היה בניגוד גמור לדעתו של שטרן עצמו.

כי שטרן היה למעשה האיש היחיד שתבע לא רק הקמת מערך עם חרות, אלא איחוד עם מפלגה זו במסגרת מפלגה דמוקרטית ישראלית. יומתו נולדה עוד זמן רב לפני היוזמה שדחפה את ראשי הליברלים למשא ומתן להקמת המערך עם חרות.

עתה, נוכח איומי הפילוג של חבריו הפרוגרסיבים לשעבר, ניסה שטרן למצוא הצעות פשרה, כמו דחיית הדיון על ה-מערך עד אחרי הבחירות להסתדרות, או שיתוף פעולה עם חרות כבר בכנסת הנוכחית, אך הקמת רשימה משותפת עמה רק אחרי הבחירות לכנסת השישית. ה-צעותיו נדחו על ידי שני הצדדים.

כסא תמורת נאמנות. הפרוגרסי-בים האמינו כי שטרן, כמו שאר ה-פרוגרסיבים שחיבבו את המערך, ישרף לבסוף נאמן לחבריו הקודמים, יצטרף למסגרת שיקימו. אולם שטרן הפגין את א-הוזהרתו עמם, לא הופיע לכנס הליבר-לים העצמאיים, למרות שהופצל עליו לחץ מצד פנחס רוזן ומשה קול.

את מילתו האחרונה עוד טרם אמר. אולם קרוב לוודאי שהוא לא יפרוש מהמפלגה הליברלית, יהיה הנציג הפרוג-ריסבי הבולט ביותר שיצטרף למערך הימני.

היתה לו סיבה טובה לעשות זאת: לשטרן הובטח כי הוא יעמד בראש ה-רשימה של המערך הימני בבחירות ל-עיריית תל-אביב. כיוון שהוא ידוע כיהודי שומר-מסורת, ישמש הדבר לחץ על ה-מפלגות הדתיות לתמוך במועמדותו ל-ראשות העיר בקואליציה שתקום אחרי הבחירות. ויתור על סיכוי לכס ראש-העיר לא היה כדאי תמורת נאמנות פרוגרסיבית.

נאצים

מוות בארגו

הודעה קצרה הריצה השבוע את משטרת מונטבידיאו, בירת אורוגוואי, לבית קסן בפרכים. הדלת היתה נעולה, על כן חדרו השוטרים דרך החלון. הבית היה רווי צחנה — צחנת גופה בתהליך של ריקבון. באחד החדרים עמד ארגו גדול מוכתם בדם קרוש. בתוכו נמצאה מקופלת גופתו של הרברט צוקרוס — בדיוק כפי שנמסר באותה הודעה קצרה. ההודעה המקורית נמסרה למשרד סוכי נות אסושייטד פרס בון, מפי דוברים אלמונים שכינו את עצמם כנציגי איר-גון בשם לעולם לא נוכל לשכוח. נאמר בה כי צוקרוס, רוצח יהודי לאטביה בימי הכיבוש הנאצי, הוצא להורג ב-23 בפברואר וגופתו מונחת בארגו.

משטרת אורוגוואי קבעה את שיטת ה-המתה: צוקרוס (65) הוכה תחילה בפטיש בראשו, הוכנס לתוך הארגו ושם נורה בחמישה כדורי אקדה. על חזונו הונח פתק, כתוב אנגלית, שאמר כי הוצא ל-הורג בשל רציחתם של 30 אלף יהודים בלאטביה. מי, לדעת המשטרה, עשה זאת? הקצין החוקר משך בכתיפו: "היהודים כנראה. אולי קומאנדו ישראלי." לא נותרו כל הוכחות לזיהוי הנוקמים, אף כי היו (המשך בעמוד 16)